

κουσε τὴν σκιὰν προσλαλήσασαν αὐτῇ. Εὐχεται, ἱκετεύει χθονίους θεούς, δαίμονας· ἀλλὰ ταλαίπωρος γυνή, τὴν ἔλαφον, τὴν ὀποῖαν εἶδες κατασπαρασσομένην αἵμονι χαλᾶ λύκου, τὴν ἀποσπασθεῖσαν βιαίως ἀπὸ τῶν γονάτων σου, οἰκτρῶς μετ' ὀλίγον θέλεις κλαύσει. Μετὰ μικρόν, νέον, γοερὸν εἰς τὰς γοερὰς, θέλει ἀγγελθῆ. Ναί, ἔχεις δίκαιον νὰ λέγῃς

οὔποτ' ἐμὰ φρὴν ὦδ' ἀλίσστος
φοῖσσει ταρβεῖ.

Ὁ φόβος δὲν εἶναι ἀσυνεπής· χορὸς αἰχμαλωτῶν Τρωαδῶν τὴν κακίστην πασῶν τῶν εἰδήσεων φέρει. Ἡ κορυφαία λαμβάνει τὸν λόγον. Καὶ μανθάνει ἢ πολυστένακτος Ἐκάβῃ ὅτι οἱ Ἕλληνες ἀπεφάσισαν νὰ θυσιάσωσι τὴν μόνην αὐτῆς θυγατέρα, τὴν ἀντὶ πολλῶν αὐτῇ παραψυχὴν, τὴν πόλιν, τὴν τιθήνην, τὸ βῆκτρον, τὴν ἡγεμόνα τῆς ὁδοῦ δι' αὐτήν, τὴν Πολυξένην εἰς τὸν τάφρον τοῦ μεγαλήτορος Ἀχιλλέως. Αὐτὸς ἀπήτησε τοῦτο, ἐπιφανεῖς μὲ χρυσᾶ ὄπλα καὶ κατακρατήσας τὰς ποντοπόρους νῆς.

ἀλλ' ἔθι νκούς, ἔθι πρὸς βομούς,
εἴς Ἀγαμέμνονος ἱκέτις γονάτων,
κῆρυσσε θεούς, τοὺς τ' οὐρανίδας
τοὺς θ' ὑπὸ γαῖαν.

Πλὴν μάστιγ' δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ μετατρέψῃς τὴν ἐπαπειλούσάν σε καταιγίδα. Θέλεις ὑποστῆ τὴν βαρύνουσαν αὐτῆς πλῆξιν. Ἡ τύχη τοιαύτην προώρισε διὰ σέ μάστιγα· ἀλλεπᾶλ· ἄλλα νὰ ἴδῃς τὰ τέκνα σου ἀποθνήσκοντα καὶ σὺ τελευταία νὰ κατέλθῃς εἰς τὸν σκοτεινὸν τάφρον. Σὺ ἢ πολύτοκος δὲν θέλεις ἔχει οὐδὲν τέκνον, κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμὴν, ἵνα συγκλείσῃ τὸ σὸν ὄμμα. Ἄλλ' ὅποσον ἀλγεινύτατος εἶναι ὁ θρῆνος τὸν ὅποιον ἀφίνας ἐπὶ τῇ ἀγγελίᾳ ταύτῃ;

« Οἶμοι! ἐγὼ ἢ ἀθλία ποῦ νὰ καταρῦγω; ποῖαν ἠχώ, ποῖον θυρμὸν νὰ ἀρῆσω; δειλία, ἔρμαιον δειλίου γῆρατος, δουλείας ἀνυποπόρου, δυσβαστάκτου. ὦμοι μοι. Τίς θέλει μὲ βοηθήσει; ποῖον γένος; ποῖα πόλις; φροῦδος ὁ γέρον, φροῦδοι οἱ παῖδες. Ποῦ νὰ παρευθῶ; ποῦ νὰ καταρῦγω; ποῦ τις τῶν θεῶν ἢ τῶν